

— Нищо, нищо! На насъ не минува туй. Ами ги земай; ще ги земеши ли, думахъ, като го уловихъ за опийникътъ.

Гырджикътъ имаше доволно сила за да се отърве отъ стражитъ, но смия се за дѣцата които плачахъ жално.

— Да бже името Господне благословено рече, ще ги зема и двѣтъ.

— Хж, ей сега си добъръ человекъ, рекохъ стражитъ. Хайде добъръ ти месъ.

Гырджикътъ задигна и двата зимбиля и си отиде.

Слѣдъ малко спрѣ ся прѣдъ вратата на вдовицѣтъ Фанни, похлопа на вратата и влѣзе съ двата зимбиля, когато първийтъ намѣтникътъ, който бѣше окачилъ първийтъ зимбиль го слѣдуване отдалечъ.

Сега, прѣди да влѣзимъ и ний съ Гырджикъ въ къщата на вдовицѣтъ Фанни да видимъ що ставаше тамъ, есеа не ся позволи да ся повернемъ да видимъ дѣ ся е упактилъ първийтъ намѣтникътъ като остави зимбилтъ съ дѣтето окаченъ на черковный врата.

Намѣстникътъ минъ прѣзъ разни кривы и прѣкы улици, и влѣзе въ гостиницѣтъ на «Великъ Британиѣ», въ дѣцого на който имаше едно кафене. Посѣтителитъ на кафенето бѣхъ ся разише и само двама или трима дрѣмаше ся виждахъ въ широкѣтъ стаѣкъ на кафенето.

Намѣстникътъ като влѣзе попыта управителя на кафенето по френскы.

— Имашъ ли стаѣкъ, въ който играѣтъ на книги?

Управительтъ виѣсто отговоръ посочи му едни врата завѣсени съ кадифѣнѣ завѣскъ.

Непознатыйтъ влѣзе въ една широкѣ стаѣкъ великолѣпно посланѣ, пѣднѣ съ хубавы образины (кадры) и украсѣнѣ съ скѣпы огледала. Дѣѣ продълговаты столѣны, съ зелено сукно посланы, аиахъ около си сгѣстенъ купъ книго играчи;